

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Bajak
Protokolant:	sekretarz sądowy Aneta Wesolkowska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi miasta W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od E. B. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem z 20 marca 2012 r. E. B. wniosła

o zasądzenie od Skarbu Państwa Ministra Skarbu Państwa kwoty 836 359,47 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną nieważnymi decyzjami o sprzedaży lokali w budynku położonym przy ul. (...) w W..

Powódka wskazała, iż na skutek wydania z naruszeniem prawa decyzji o sprzedaży lokali dawni właściciele nieruchomości zostali w sposób niezgodny z prawem pozbawieni własności lokali będących przedmiotem decyzji wraz z odpowiednimi udziałami w użytkowaniu wieczystym, ponieśli szkodę wyrażającą się w wartości utraconych lokali.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że decyzje o sprzedaży lokali nie stanowią samoistnego źródła szkody polegającej na tym, że do majątku powódki nie weszły wartości sprzedanych lokali. Pozwany wskazał, że źródłem szkody wyrażającej się w niemożności uzyskania prawa do części nieruchomości, która w związku z decyzjami o sprzedaży lokali została sprzedana osobom trzecim może być tylko decyzja Ministra Budownictwa z 30 listopada 1953 r. utrzymująca w mocy decyzję Prezydium Rady Narodowej z 26 listopada 1952 r. Pozwany wskazał też, że odszkodowanie za szkodę w sprzedaży przedmiotowych lokali uległo przedawnieniu na długo przed wniesieniem pozwu /k. 59 odpowiedź na pozew/.

Sąd ustalił, że nieruchomość położona w W. przy ulicy (...) została objęta działaniem dekretu z 26 października 1945 r., o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.W.i z dniem 21 listopada 1945 r. przeszła na własność gminy m.W.. W dniu 2 czerwca 1948 r. dotychczasowi właściciele złożyli wniosek o przyznanie im prawa własności czasowej, który

orzeczeniem administracyjnym Prezydium Rady Narodowej m.W.z 26 listopada 1952 r. został rozpatrzony odmownie. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy decyzją Ministra Budownictwa z 30 listopada 1953 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast decyzją z 20 lutego 1998 r. stwierdził nieważność decyzji Ministra Budownictwa oraz orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.W.z wyłączeniem lokali nr (...), (...),(...)i (...) oraz przynależnych im udziałów w częściach wspólnych budynku i w prawie użytkowania wieczystego gruntu, co do których stwierdził naruszenie prawa /okoliczności bezsporne/. Na mocy umowy z 13 lutego 2007 r. miasto W.oddło w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat udział wynoszący 0,7985 części nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną nr ewidencyjnym (...)oraz nieruchomości stanowiącej działkę nr (...)m.in. na rzecz powódki E. B..

Decyzjami z 20 września 2010 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. stwierdziło, że decyzje: z 29 września 1977 r. orzekająca o sprzedaży lokalu nr (...) przy ulicy (...) w W., z 11 lutego 1976 r. o sprzedaży lokalu nr (...), z 6 listopada 1989 r. o sprzedaży lokalu nr (...), decyzja z 27 stycznia 1990 r. i z 10 stycznia 1992 r. o sprzedaży lokalu nr (...) zostały wydane z naruszeniem prawa, jednakże nie można stwierdzić ich nieważności z powodu wywołania przez te decyzje nieodwracalnych skutków prawnych /k. 12-15 decyzje SKO/.

Stan faktyczny był pomiędzy stronami niesporny, Sąd ustalił go w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia powódki oraz złożone do akt sprawy dokumenty.

Sąd zważył, co następuje: powództwo podlegało oddaleniu. Powództwo W ocenie Sądu Okręgowego pomiędzy bezprawnymi orzeczeniami administracyjnymi o sprzedaży lokali a szkodą nie istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Decyzje o sprzedaży lokali nie mogą być źródłem szkody po stronie powódki, co skutkuje uznaniem, iż nie jest zasadne żądanie odszkodowania w związku ze stwierdzeniem wydania tych decyzji z naruszeniem prawa. Zdaniem Sądu źródłem szkody wyrażającym się w niemożności uzyskania prawa do tej części nieruchomości, która w związku z decyzjami o sprzedaży lokali została sprzedana osobom trzecim, jest odmowa przyznania prawa własności czasowej. W dacie podejmowania decyzji o sprzedaży lokali w obrocie prawnym pozostawało orzeczenie z 26 listopada 1952 r. Prezydium Rady Narodowej w m. W.utrzymane decyzją Ministra Budownictwa z 30 listopada 1953 r. o odmowie przyznania własności czasowej i wywoływało ono skutki prawne z niego wynikające, czyli przejście budynku na własność gminy, a później Skarbu Państwa. Nieważność tego orzeczenia z wyłączeniem lokali nr (...),(...),(...)i (...) została stwierdzona 20 lutego 1998 r. Decyzje dotyczące sprzedaży lokali były tylko kolejnymi zdarzeniami zapoczątkowanymi orzeczeniem z 26 listopada 1952 r. i nie skutkowały utratą własności przez poprzedników prawnych powódki. Pomiedzy tymi decyzjami a szkoda powódki nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy. Nie mogą być uznane za samoistne źródło szkody, która powstała już wcześniej na skutek ww orzeczenia. Należy wskazać, że wydanie tych decyzji jedynie spowodowało niemożność ustanowienia w tej części prawa użytkowania wieczystego na rzecz poprzedników prawnych powódki, nie pozbawiało ich natomiast dochodzenia odszkodowania w trybie art. 160 § 1 k.p.a. w związku z częściową odmową uwzględnienia wniosku. Źródłem szkody powódki jest wadliwa decyzja odmawiająca przyznania prawa własności czasowej, wydanie decyzji o sprzedaży lokali nie spowodowało nowego uszczerbku, a jedynie niemożność naprawy szkody poprzez jej przywrócenie do stanu poprzedniego – zwrotu nieruchomości w tej części. Już w dacie stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej przyznania prawa własności czasowej powódka знаła źródło szkody jak i jej zakres. Jednakże w sprawie niniejszej powódka nie domagała się odszkodowania za szkodę wynikającą z bezprawnej decyzji dekretovej, a Sąd był związany podstawą faktyczną żądania pozwu. Nadto pozwany wskazał, iż co do roszczeń wynikających z decyzji odmawiającej przyznania własności czasowej nastąpiło przedawnienie roszczenia. Pozew został wniesiony po upływie 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja nadzorcza stwierdzająca nieważność decyzji z 1952 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia określonego w art. 160 § 6 k.p.a.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. a contrario Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 2 i 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002

roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).